

N:o 4.

Ank. till Riksd. kansli den 10 febr. 1891, kl. 5 e. m.

Laguskottets utlåtande, i anledning af väckt förslag om förklaring af 12 § i utsökningslagen och om ändrad lydelse af 51 § i samma lag.

I sin till innevarande års Riksdag afgifna och till laguskottet hänvisade embetsberättelse anför *justitieombudsmannen*, hurusom han vid sina besök i rikets hofrätter sistlidna år ansett sig böra egna särskild uppmärksamhet åt den behandling, som derstädes komme de lagsökningsmål, der lagsökningen vore grundad å vexelfordran, till del, och att han dervid funnit praxis gå i skilda riktningar. Under det nemligen flere divisioner i svea hofrätt och de båda divisioner, af hvilka hofrätten öfver Skåne och Blekinge består, anse öfverexekutorerna vara behöriga att upptaga och pröfva sådana vexelmål, och dessa hofrättsafdelningar förty ingå i materielt bedömande af dylika, till hofrätt fullföljda mål, förklara deremot de flesta divisioner inom göta hofrätt och åtminstone en division af svea hofrätt, att öfverexekutorerna *icke* äro behörige att handlägga sådana mål och undanrödja fördenskull öfverexekutorernas beslut. I sistnämnda fall kommer således icke hos hofrätterna någon materiel pröfning i fråga.

Till närmare belysning af det anmärkta förhållandet redogör *justitieombudsmannen* derefter för elfva särskilda under de tre sista åren meddelade utslag i dylika lagsökningsmål, hvilka utslag *justitieombudsmannen* utvalt från olika divisioner; och har utskottet af denna redogörelse inhemtat att, på sätt *justitieombudsmannen* anmärkt, två all-

deles motsatta åsikter uttalas af hofrätterna beträffande dit fullföljda mål, i hvilka lagsökning på grund af vexlar egt rum hos öfverexekutorerna. Enligt den ena åsikten anses öfverexekutorerna vara behöriga att pröfva mål af dylik art, hvaremot de, hvilka omfatta den andra meningen, fränkänna öfverexekutorerna sådan befogenhet.

Justitieombudsmannen anför vidare: »Till grund för den senare åsikten åberopas i utslagen från svea hofrätt stadgandena i vexellagen af den 7 maj 1880, under det att i utslag från göta hofrätt åberopas 5 § 1 mom. i förordningen af samma dag om nya vexellagens införaende och hvad i afseende derå iakttagas skall. Nämda mom. i 5 §, hvilken paragraf handlar om laga *domstol* och *rättegång* i vexelmål, lyder sålunda:

»Domstol i vexelmål vare rådstufvurätt i den stad, der svaranden bor eller anträffas, men, om han å landet bor eller anträffas, rådstufvurätten i närmaste stad derintill».

Stadgandet, att rådstufvurätt är domstol i vexelmål, är ingalunda någon först år 1880 införd nyhet i svenska lagstiftningen. Motsvarande bestämmelse återfinnes såväl i 83 § i kongl. förordningen om antagande af en ny vexellag den 23 augusti 1851 som i 40 § af den derförut gällande lagen för iurikes vexlar den 20 maj 1835. Att före sistnämnda tidpunkt fordringsanspråk på grund af vexel kunde anhängiggöras äfven hos exekutiv myndighet, läser icke af någon bestridas. Härför behöfver man icke åberopa 4 kapitlet utsökningsbalken i 1734 års lag, hvilket kapitel enligt åtskilliga juristers mening ej omfattade vexlar, utan man må blott hänvisa till 15 § i kongl. förordningen om vissa delar rörande vexelhandeln den 12 december 1798 och 23 § i kongl. förordningen angående samma ämne den 12 juni 1816. Af dessa stadganden är alldeles tydligt, att lagsökning på grund af vexel då kunde ega rum hos exekutiv myndighet.

Vid sådant förhållande ligger det nära till hands att antaga att, derest med 40 § i 1835 års vexellag verkligen åsyftats att fordringsanspråk, grundadt på vexel, icke vidare skulle anhängiggöras hos exekutiv myndighet utan allenast vid rådstufvurätt, hade sådant helt visst blifvit uttryckligen stadgadt. Ty bestämmelsen i 40 § att rådstufvurätt är rätter *domstol* för vexelmål, deri vexelrätten icke är förklarad, synes mig ej böra tolkas vidsträcktare än efter ordalydelsen, nemligen sålunda, att om *rättegång* erfordrades för att göra ett vexelrättsligt anspråk gällande, skulle talan härom anställas vid rådstufvurätt, icke vid häradsrätt. Denna tolkning torde vinna stöd jemväl af

öfverskriften till det kapitel, i hvilket 40 § är införd. Öfverskriften lyder: Om laga domstol och om rättegången i vexelmål.

Allmänt känt är, att, äfven efter det 1835 års vexellag börjat tillämpas, de exekutiva myndigheterna fortforo att upptaga och afgöra sådana lagsökningsmål, der fordringarna grundades på vaxlar. Var nu detta förfarande verkligen i strid mot vexellagen, skulle säkerligen i nya vexellagen af år 1851 eller i sammanhang med dess utfärdande förbud meddelats de exekutiva myndigheterna att vidare befatta sig med vexelmålen. Så skedde likväl ej, utan stadgandet från 40 § i 1835 års lag återfinnes väsentligen lika i 83 § af vexellagen den 23 augusti 1851.

Efter min uppfattning innebär detta ett godkännande af nämnda praxis hos de exekutiva myndigheterna. Och helt naturligt hafva de ej af nämnda stadgande i 1851 års vexellag angående forum i vexelmål ansett sig förhindrade att fortsätta denna praxis. Någon anledning att frångå densamma torde då ej heller förefinnas på grund af det ofvan införda stadgandet i 5 § 1 mom. af förordningen den 7 maj 1880, enär samma stadgande lyder ord för ord lika med 83 § i 1851 års vexellag.

Såsom ofvan synes, åberopas i utslag från svea hofrätt icke 5 § 1 mom. i sistnämnda förordning utan stadgandena i vexellagen till stöd för den meningen, att öfverexekutor icke eger att taga befattning med skuldfordringsmål, der krafvet grundas på vaxel. Hvilka dessa stadganden i vexellagen äro, angifves dock ej i utslagen. Till äfventyrs åsyftas desamma, som i en förtjenstfull rättsvetenskaplig uppsats*) åberopas för det resultat, hvartill äfven författaren af uppsatsen kommit, nemligen att gällande rätt förbjuder öfverexekutor att upptaga en på vaxel grundad lagsökning. De i nämnda uppsats åberopade stadganden ur sjelfva vexellagen äro hufvudsakligen 80 och 93 §§.

I 80 § föreskrifves, att vaxelpreskription afbrytes genom *stännings* delgifvande eller vaxelfordringens bevakning i gäldenärs till konkurs afträdda bo. Af denna bestämmelse synes man vilja draga den slutsats, att det icke är tänkbart, att lagstiftaren skulle hafva låtit vaxelpreskriptionen afbrytas genom *stämning till domstol*, men icke genom lagsökning hos öfverexekutor, och det oaktadt velat tillåta att lagsökning på grund af vaxel finge hos öfverexekutor ega rum.

Denna slutsats torde ej vara fullt befogad. Nämnda § bestämmer

*) Ernst Trygger: Kan man hos öfverexekutor lagsöka på vaxel?, Nytt juridiskt arkiv, afd. II, tolfte årgången (1887) n:o 2.

de medel, genom hvilka vaxelpreskription afbrytes. Att dessa blott äro två, under det att 1 § i kongl. förordningen om tioårig preskription och om årsstämmning den 4 mars 1862 angifver äfven andra sätt, deribland lagsökning, för att hindra preskription af fordringar i allmänhet, föranleder visserligen dertill att egaren af en vaxelfordran icke kan för vaxelpreskriptionens afbrytande begagna sig af alla de sätt, hvarom 1862 års förordning förmåler, utan blott af ettdera utaf de två i 80 § vaxellagen stadgade. Härigenom kan nog inträffa, att en hos öfverexekutor anställd lagsökning på grund af vaxel blir utan resultat, enär preskriptionstiden under tiden lupit till ända utan att afbrytas vare sig genom stämmnings delgifvande eller konkursbevakning. Att sådant kan ske, oaktadt medelst lagsökningen och dess delgifning vaxelgäldenären underrättats om krafvet, må väl betraktas såsom en oegentlighet. Men denna oegentlighet är vida mindre än den, som förefans, innan 1880 års vaxellag trädde i kraft, och till en del ännu kvarstår. Enligt vaxellagen af år 1851 var stämmnings kungörande det *enda* sättet att afbryta vaxelpreskriptionen. Det kunde således inträffa, att en vaxelfordran bevakats i konkurs, anhängig vid rådstufvurätt, men att domstolen ansåg sig pliktig att underkänna bevakningen af den orsak att, då konkursdomen meddelades, preskriptionstiden var till ända och icke afbrutits genom *stämmning*, hvilken kanske skolat uttagas just hos samma rådstufvurätt, som dömde i konkurssaken. Såsom nämnt, är denna oegentlighet numera undanröjd genom 80 § i 1880 års vaxellag. Men denna § upptager ej bland sätten för afbrytande af preskription bevakning i följd af *årsstämmning*. Sålunda kan ännu inträffa, att med anledning af en utaf rådstufvurätt utfärdad årsstämmning å en persons okända borgenärer en bland dessa anmäler hos rådstufvurätten sin vaxelfordran inom laga tid, men att det oaktadt vaxelrätten går förlorad därför, att preskriptionen icke afbrutits genom *stämmning* till rådstufvurätten.

Ej heller torde den i omförmälda uppsats åberopade 93 § i vaxellagen lägga hinder i vägen för öfverexekutor att pröfva lagsökningsmål, grundade på vaxel. Nämda § lyder sålunda:

»År vaxelfordran preskriberad, eller har vaxelrätten gått förlorad genom försummelse att företaga någon för dess bevarande föreskrifven handling, stånde dock vaxelinnnehafvaren öppet att, såsom i vanligt skuldfordringsmål, hos vaxelgäldenär utsöka hvad denne till fordringsegarens skada skulle vinna, der fordringen förfölle.»

Denna bestämmelse synes vara tillkommen blott för att förebygga den uppfattning, att en preskriberad eller prejudicierad vaxel skulle anses hafva helt och hållet mistat sin betydelse.

Efter denna undersökning, huruvida vexellagen eller förordningen om dess införande må anses innebära hinder för öfverexekutor att handlägga vexelmål, hvilket spörsmål bör enligt min mening besvaras nekande, torde erinras om stadgandena i utsökningslagen. Detta synes vara så mycket angelägnare, som utsökningslagen just bestämmer, hvilka skuldfordringsmål öfverexekutor eger upptaga.

12 och 14 §§ utsökningslagen hafva följande lydelse:

12 §. »För fordran, som är till betalning förfallen och grundar sig å skuldebref eller annat skriftligt fordringsbevis, må man söka gäldenären hos öfverexekutor i den ort, der gäldenären har sitt bo och hemvist eller någon tid sig uppehåller. Den ingenstädes eger stadigt hemvist, sökes der han finnes, eller, om han utrikes är, der han inom riket senast var boende. Är gäldenären utländsk man eller grundas fordran å löpande förskrifning, må gäldenären sökas hvar han träffas.»

14 §. »Lagsökning skall göras skriftligen, och foge borgenär vid sin inlaga besannad afskrift af den handling, hvarå han sin fordran grundar. Underlåter han det, eller finner öfverexekutor den åberopade handlingen icke innefatta bevis om fordran, varde ansökningen ej upptagen, och teckne öfverexekutor det å inlagan.»

Då det torde vara uppenbart, att en vaxel är ett skriftligt fordringsbevis, och 12 § ej gör undantag för någon grupp af sådana handlingar, synes denna § omfatta äfven vaxlar. Hade icke sådant varit lagstiftarens mening, skulle — särskildt med hänsyn till den redan före utsökningslagens antagande hos exekutiva myndigheter länge följda och jemväl af Kongl. Maj:t godkända praxis — stadgandet i 12 § för visso affattats i sådana ordalag, att deraf tydligen framgått, att vexelmål ej vidare finge anhängiggöras hos öfverexekutor. Detta borde i så fall varit desto mera nödvändigt, som det ju under en lång följd af år derförut visat sig, att hvarken ofvan åberopade eller andra bestämmelser i vexellagarne utgjort hinder för exekutiva myndigheter att upptaga vexelmål.

Mot denna tankegång kan visserligen invändas, att med nya utsökningslagen åsyftades att förändra det förut hos exekutiva myndigheter brukliga förfarandet att till pröfning upptaga fordringsanspråk i allmänhet, oberoende af om någon fordringshandling företeddes eller icke, derhän att öfverexekutor ej skulle få behandla andra lagsökningssmål än sådana, i hvilka fordringsanspråken kunde med skriftliga bevis (urkunder) styrkas. Denna inskränkning är ju också tydligen uttryckt i 12 och 14 §§ utsökningslagen. Men då vaxeln är ett skriftligt fordringsbevis, lär inskränningen ej beröra vaxelmålen.

Att vid författandet af utsökningslagen vexelfrågor icke lemnats ur sigte, framgår af 44 §, så lydande: »Huru beslut i konkursmål, så ock dom i vexelmål må, utan hinder af ändringssökande, verkställas; derom gälle hvad särskildt är stadgadt.»

Det särskilda stadgande, som gäller i detta ämne, är beträffande domar i vexelmål 6 mom. i 5 § af den ofta återopade förordningen den 7 maj 1880, hvilket moment har följande lydelse:

»Dom i vexelmål gånge, der den vinnande det äskar, i verkställighet genom utmätning och det utmättas försäljning, ändå att ändring i domen sökes; vare dock den, som vunnit, skyldig att ställa pant eller borgen för hvad honom tilldömdt blifvit, der han, innan domen vunnit laga kraft, det lyfta vill.»

Enligt detta lagrum eger den, hvilken genom rådstufvurätts dom i vexelmål fått en fordran sig tillerkänd, vinna utmätning hos gäldenären och få det utmätta godset försåldt, fastän gäldenären söker ändring i domen. Den verkställighet, som sålunda kan följa på rådstufvurätts dom i vexelmål, hvilken ej vunnit laga kraft, är vida större än å rådstufvurätts icke laga kraftvunna domar i allmänhet. Jemlikt 39 § utsökningslagen eger visserligen utmättningsman att, derest genom underrätts dom betalningsskyldighet är någon ålagd, verkställa utmätning hos denne, ändå att ändring i domen sökes. Men ställer den tappande pant eller borgen för hvad honom ålagdt är, får utmätning icke ske. Och vidare stadgas i 40 §, att hvad efter 39 § är utmätt får i allmänhet ej utan gäldenärens samtycke säljas förr än domen vunnit laga kraft.

Beträffande öfverexekutors utslag i lagsökningsmål är i 51 § utsökningslagen följande föreskrifvet:

»Om verkställighet af öfverexekutors utslag, hvarigenom betalningsskyldighet blifvit någon ålagd, gälle hvad ofvan är stadgadt i fråga om underrätts dom i ty fall.

Har öfverexekutor, såsom i 28 § sägs, förordnat om fast egendoms försäljning, må den ej ega rum förr än laga kraft å utslaget kommit.»

Då denna § hänvisar till hvad »ofvan» är stadgadt i fråga om underrätts dom, hvarigenom betalningsskyldighet blifvit någon ålagd, torde denna § icke syfta på 44 §, hvilken hänvisar till hvad »särskildt» är stadgadt rörande dom i vexelmål. Följden häraf synes vara, att verkställighet å ett af öfverexekutor meddeladt, icke laga kraftvunnet utslag i vexelmål ej kan ega rum i vidsträcktare mån än i allmänhet å rådstufvurätts öfverklagade dom, hvarigenom någon ådömts betalningsskyldighet. Således icke i samma omfattning som å rådstufvurätts dom i vexelmål.

Denna olikhet har äfven anförts såsom ett bland skälen för att öfverexekutor icke skulle vara behörig att handlägga vexelmål. Men att af berörda olikhet draga sådan slutsats dertill synes utsökningslagen ej gifva anledning. Olikheten torde enklast undanrödjas genom att ur 51 § utesluta ordet »ofvan».

Efter att hafva till stöd för sin uppgift att innan utsökningslagen trädde i kraft och således på den tid, då klagan öfver utslag i lagsökningsmål kunde hos Kongl. Maj:t fullföljas, Kongl. Maj:t godkänt exekutiva myndigheters åtgärder att pröfva vexelmål, åberopat tvenne Kongl. Maj:ts domar, för hvilka redogörelse jemväl lemnats i embetsberättelsen, fortsätter justitieombudsmannen:

»Enligt min erfarenhet dels såsom domare, dels vid de tillfällen, jag i egenskap af justitieombudsman under embetsresor genomgått rådstufvurätters domböcker, äro de vexelmål, hvilka instämmas till rådstufvurätterna, i allmänhet af mycket enkel beskaffenhet. Rådstufvurätterna afdöma vanligen dessa mål tredskovis, ty svaranden, som i det stora flertalet af målen är acceptant å vexeln, underlåter ofta att inställa sig hos domstolen. De flesta af dessa mål förefalla icke mera invecklade än de skuldfordringsmål på grund af reverser eller intecknade förbindelser, som öfverexekutorerne dagligen hafva att handlägga.

Någon anledning till farhåga torde ej förefinnas, att öfverexekutor, hvilken myndighet i många af rikets städer består af samma personer som rådstufvurätten, ej skulle kunna äfven för framtiden på tillfredsställande sätt handlägga mål af ifrågavarande art. Är vexelfordringen något oklar, kan med skäl antagas, att fordringsegaren, oviss om utgången, i fall målet anhängiggöres hos öfverexekutor, föredrager att genast instänna målet till rådstufvurätt. Anställer fordringsegaren ändock talan hos öfverexekutor, eger denne att förvisa målet såsom tvistigt till domstol. Olägenheten häraf för den, som innehar en mindre klar vexelfordran, är ju icke större än om han lagsöker hos öfverexekutor på grund af ett annat fordringsbevis, som i anseende till dess lydelse eller af annan orsak befinnes icke vara exekutivt.

Fördelen för allmänheten att kunna hos öfverexekutor lagsöka på grund af vexlar är icke ringa. Visserligen blifva vexelmålen lika snabbt afgjorda hos rådstufvurätterna som af öfverexekutorerne. Men om målen fullföljas vidare, äro för lagsökningsmålen från öfverexekutorerne, såsom ofvan nämnts, hofrätterna sista instans, under det att vexelmål, handlagda af rådstufvurätter, kunna från hofrätterna dragas under Kongl. Maj:ts pröfning. Ett i exekutiv väg behandladt vexelmål har således

all utsigt att mycket hastigare blifva slutligen afgjordt än ett vexelmål, som går domstolsvägen.

Ofvan är framhållet, att aldeles motsatta meningar uttalats af olika hofrätter, ja till och med af skilda divisioner inom samma hofrätt, beträffande frågan, huruvida öfverexekutor är eller icke är behörig att till pröfning upptaga fordringsanspråk, som grundas på vaxel. Hittills synas öfverexekutorerne hafva i allmänhet omfattat den mening, att de egde upptaga sådana mål. Men åtminstone två öfverexekutorer inom göta hofrätts jurisdiktion lära, enligt hvad mig blifvit meddeladt, numera undandraga sig att pröfva mål af nämnda slag. Om ej något i saken åtgöres, torde det alltså icke dröja länge, förrän öfverexekutorernes utslag i vexelmål komma att blifva lika skiftande, som hofrätternas utslag i sådana mål redan äro. Det är allmänheten, som blir lidande på denna villervalla och deraf alstrad osäkerhet. Ty lika väl som olika beslut i vexelmål kunna utgå från skilda divisioner i samma hofrätt, kan det inträffa, att sådana beslut hos samma öfverexekutor blifva olika på olika tider, beroende på meningarna hos de personer, af hvilka nämnda myndighet vid ena eller andra tillfället är sammanfatt. Sådant måste efter hand vålla misstro till myndigheternas förmåga att på tillfredsställande sätt fullgöra de dem anförtrodda värf.

Såsom jag förut anfört, torde enhet i afseende å behandlingen af ifrågavarande vexelmål ej kunna vinnas annorlunda än genom lagförklaring.

Huruvida en sådan lagförklaring bör ske beträffande någon paragraf i vexellagen, eller 5 § i förordningen om samma lags iuförande den 7 maj 1880, eller 12 § utsökningslagen, må anses ovisst. För min del håller jag före, att då de stadganden i vexellagen och 1880 års förordning, hvilka förklaringen skulle afse, äro nästan aldeles desamma, som förekommo redan i 1851 års vexellag, och denna, enligt hvad Kongl. Maj:ts ofvannämnda domar utvisa, icke befunnits utgöra hinder för exekutiva myndigheter att behandla vexelmål, lagförklaringen bör ega rum i fråga om 12 § utsökningslagen. Enär utsökningslagens 2 kapitel, som bland annat innehåller nämnda 12 §, bestämmer, hvilka skuldfordringsmål öfverexekutor eger upptaga, synes också lagförklaringen här vara bäst på sin plats.

Fråga kan äfven uppstå, om vexelfordringar af alla slag skola inbegripas under lagförklaringen, eller om undantag bör göras, då vexelfordran preskriberats eller vaxelrätten gått förlorad, hvilket senare fall afses i ofvan anförda 93 § vexellagen. Från formel synpunkt allena sedt borde kanske dessa båda fall uteslutas. Men då det otvifvelaktigt

ytterst sällan inträffar, att skuldfordringsmål, hvarå 93 § vexellagen är tillämplig, anhängiggöres hos öfverexekutor, utan sådant mål helt säkert genast instämnes till domstol, torde för det praktiska lifvets behof ej vara af nöden att omförmälda undantag göres.

I sammanhang med berörda förklaring synes den förut antydda ändringen af 51 § utsökningslagen böra ega rum.»

Under åberopande af den för justitieombudsmannen gällande instruktion, som bjuder honom att, derest han finner antingen lags eller författnings otydlighet, eller domares eller andra embetsmäns skiljaktiga begrepp om dess ändamål, föranleda till olika eller origtiga tillämpningar deraf, i sin berättelse påyrka en till enhet och sammanhang i lagskipningen verkande förklaring af en sådan lag, hemställer slutligen justitieombudsmannen om antagande af följande förslag till

Lag angående förklaring af 12 § utsökningslagen och ändrad lydelse af 51 § samma lag.

Härigenom förklaras att 12 § utsökningslagen eger tillämpning jemväl på fordran, som grundar sig på vaxel; och förordnas att 51 § samma lag skall erhålla följande ändrade lydelse:

Om verkställighet af öfverexekutors utslag, hvarigenom betalningsskyldighet blifvit någon ålagd, gälle hvad stadgadt är i fråga om underrätts dom i ty fall.

Har öfverexekutor, såsom i 28 § sägs, förordnat om fast egendoms försäljning, må den ej ega rum förr än laga kraft å utslaget kommit.

I likhet med justitieombudsmannen omfattar utskottet den åsigt, att gällande lagstiftning icke lägger hinder i vägen för öfverexekutor att till pröfning upptaga lagsökningar, som grundas å vaxel, och förmenar att hvad justitieombudsmannen till stöd härför ur såväl teoretisk som praktisk synpunkt anfört, svårligen kan vederläggas. Likaledes finner utskottet en förklaring af gällande lag vara af nöden för att häfva den osäkerhet och brist på enhet, hvaraf rättstillämpningen på ifrågavarande område visats lida, och gillar den form justitieombudsmannen i sitt förslag gifvit den ifrågasatta förklaringen. Det kan visserligen, såsom justitieombudsmannen sjelf antydt, sättas i fråga, om det icke vore lämpligare att förlägga platsen för lagförklaringens inrymmande till förordningen om vexellagens införande, men då det behof, om hvars tillgodoseende här är fråga, praktiskt sedt, torde

fyllas lika väl genom en förklaring af det lagrum, hvartill justitieombudsmannen hänvisat, och hvilket plägar af öfverexekutorerna i deras utslag i dylika mål åberopas, tvekar utskottet icke att lemna sitt bifall till justitieombudsmannens förslag i förevarande afseende.

Hvad härefter vidkommer den ifrågasatta ändringen af 51 § utsökningslagen afses dermed att förebygga, att den exekutiva kraften af öfverexekutors utslag i vexelmål komme att anses ringare än af rådstufvurättsdomar i dylika mål; och då gällande rätt tillägger öfverexekutors utslag i andra än vexelmål samma exekutiva verkan, som underrätts domar eller utslag, samt bindande skäl icke torde kunna anföras till stöd för en uppfattning, enligt hvilken undantag i nu berörda afseende borde göras för vexelmål, men 51 § utsökningslagen med sin nuvarande lydelse tilläfventyrs skulle komma att anses stödja en sådan uppfattning, synes den föreslagna ändringen vara af behovet påkallad.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, föranlåtes utskottet hemställa,

att Riksdagen ville för sin del antaga följande förslag till

Lag

angående förklaring af 12 § utsökningslagen och ändrad lydelse af 51 § samma lag.

Häri genom förklaras, att 12 § utsökningslagen eger tillämpning jemväl på fordran, som grundar sig på vexel; och förordnas att 51 § samma lag skall erhålla följande ändrade lydelse:

Om verkställighet af öfverexekutors utslag, hvar igenom betalningsskyldighet blifvit någon ålagd, gälle hvad stadgadt är i fråga om underrätts dom i ty fall. Har öfverexekutor, såsom i 28 § sägs, förordnat om fast egendoms försäljning, må den ej ega rum förr än laga kraft å utslaget kommit.

Stockholm den 10 februari 1891.

På lagutskottets vägnar:

A. LILIENBERG.

Reservationer:

af herr *Lilienberg*: »Lika med justitieombudsmannen anser jag en lagförklaring nödig till förtydligande af öfverexekutors rätt att upptaga vexelmål, men då det torde vara uppenbart att de stridiga åsiktterna härom härledt sig från olika uppfattning af stadganden i vexellagen och förordningen om dess införande, har jag ansett, att förklaringen, hvilken jemväl kunde omfatta verkställigheten af öfverexekutors utslag i vexelmål, borde meddelas vid nyssnämnda förordning och erhålla ungefär följande lydelse:

Härigenom förklaras, att hvad i förordningen om nya vexellagens införande och hvad i afseende derå iakttagas skall den 7 maj 1880 är stadgadt angående rättegång i vexelmål ej utgör hinder för öfverexekutor att upptaga mål, hvari lagsökning anställs på grund af vexelfordran, och att stadgandet i samma förordning om verkställighet af dom i vexelmål eger tillämpning jemväl å öfverexekutors utslag i dylika mål;»

af herr *Fröberg*;

af herr *Wester*, som ansett att den föreslagna ändringen af 51 § utsökningslagen icke bort tillstyrkas;

af herr *Erickson* mot vissa delar af motiveringen.